Het zou een mooie dag worden in Israel op 7 oktober.

Op het Nova-muziekfestival vierden jongeren het leven.

Ze dansten voor een boodschap van vrede en verbinding.

In kibboetsim en mosjavim zoals Be'eri en Netiv Ha'Asara maakten mensen zich op voor de feestdag Simchat Torah.

Of ze gingen gewoon een gezellige dag hebben met hun kinderen, hun kleinkinderen, hun dierbaren.

Ook wij hier in Nederland dachten dat het een dag zou worden zoals alle andere dagen.

Maar wat een mooie, zonnige dag beloofde te worden, werd een zwarte dag.

Zuid-Israel werd het toneel van de meest gruwelijke moord op Joden sinds de Sjoa.

Nietsvermoedende, onschuldige mensen werden onder vuur genomen door een ongekende rakettenregen.

Nietsvermoedende en onschuldige mensen werden wreed verrast door de doodseskaders van Hamas die alles dat op hun pad kwam vernietigden.

Nietsvermoedende, onschuldige mensen werden **vermoord**.

Verkracht.

Ontvoerd.

De overlevenden dragen hun mentale en fysieke littekens voor altijd met zich mee.

Maar ook voor mij, voor ons, staat die 7 oktober in ons geheugen gegrift.

Die zwarte dag is een litteken op onze ziel.

De dag dat alles anders werd.

Het was de start van een oorlog die tot op de dag van vandaag nog altijd voortduurt – en die zich nu ook heeft uitgebreid naar Israel's noordgrens.

De gegijzelden zijn nog altijd niet thuis.

De jongste gegijzelde is Kfir Bibas.

Hij was nog geen jaar oud toen Hamas hem ontvoerde naar Gaza, met zijn broertje Ariel – vier jaar oud, zijn moeder Shiri en zijn vader Yarden.

De oudste gegijzelde is Shlomo Mantzur.

Hij overleefde de Farhud-pogrom in Baghdad en vluchtte toen naar Israel.

Ook hij werd op 7 oktober ontvoerd.

Hij moet nu 86 jaar oud zijn.

We weten niet of ze nog leven.

We weten niet hoe het met hen gaat.

We weten niet wanneer we hen weer zullen zien.

En **daarom** zijn wij hier.

Om samen te herdenken.

Om onze solidariteit te tonen.

Om aandacht te blijven vragen voor de gegijzelden.

—

In het afgelopen jaar hebben we flink wat dieptepunten voorbij zien komen – niet alleen in Israel, maar zeker ook in Europa en helaas ook in Nederland.

Wanneer het conflict in het Midden-Oosten opvlamt zien we dat altijd direct terug in de antisemitismecijfers.

En ook ditmaal bleef dat effect niet uit.

De Monitor Antisemitische Incidenten van CIDI van 2023 liet het hoogste aantal antisemitische incidenten ooit zien.

En ik kan u alvast verklappen dat het er voor 2024 niet veel beter uitziet.

Lafheid en wegkijken hebben ertoe geleid dat antisemieten van allerlei pluimage zich steeds comfortabeler voelen om hun haat openlijk te uiten.

Om dat tij te keren, zal een aanzienlijke mentaliteitsverandering in Nederland nodig zijn.

Want we zijn er nog lang niet.

Ook Hezbollah heeft zich na 7 oktober in de strijd gemengd.

Hoewel Israel lang probeerde om escalatie in het noorden te voorkomen, ***hoewel*** Israel via diplomatieke kanalen de terreurgroep zover probeerde te krijgen om zich terug te trekken, lijkt het er nu op dat die pogingen definitief zonder resultaat zijn gebleven.

Om te zorgen dat de tienduizenden geëvacueerde Israëlische burgers weer naar huis kunnen, lijkt serieuze militaire confrontatie – ***helaas*** - de enige weg.

De effecten hiervan zullen we ongetwijfeld ook in de Nederlandse samenleving weer gaan voelen.

Want we kunnen de reacties van sommige media, opiniemakers en politici inmiddels wel dromen. **“Israel escaleert!”**

“Geen wapens meer naar Israel!”.

Israel wordt zelfs beticht van genocide!

Een ziekelijke verdraaiing van de werkelijkheid.

Wij weten beter.

Toen ik vorig jaar op 7 oktober van de aanval van Hamas vernam, zei ik direct: ‘Vanaf vandaag zal het Midden-Oosten nooit meer hetzelfde zijn’.

Het doet me verdriet dat dat inderdaad waarheid lijkt te zijn geworden.

Maar ik besef ook dat hier misschien kansen liggen. **Dat een nieuw** Midden-Oosten pas echt mogelijk zal zijn met het verslaan van **Hamas**.

Van Hezbollah.

En de kop van de slang: het ayatollahregime in Iran.

Laten we hopen dat het nieuwe jaar een nieuwe realiteit zal brengen, met vrede, voorspoed en verdraagzaamheid – zowel hier als in Israel.

En tot die tijd zullen wij, zal ik mij laten horen.

Voor Kfir Bibas. Voor Shlomo Mantzour.

Voor al hun lotgenoten.

En voor een veilig Israel.

Dank u wel.